

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. K.**
st. přísl. X
trvale bytem X

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR-34259-2/ČJ-2022-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR-34259-2/ČJ-2022-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 7. 2022, č. j. KRPZ-87873-42/ČJ-2021-150023-SV-UH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“, „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“), tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 (šest) měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování. Současně bylo prvostupňovým rozhodnutím podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodnuto, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování do místa jeho posledního trvalého pobytu dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Při mimořádné pobytové kontrole provedené dne 31. 8. 2021 v 9:00 hod. policisty Odboru cizinecké Policie Zlín (dále jen „OCP Zlín“) v objektu společnosti Lignis, s. r. o., Koryčany – Lískovec, v ubytovně na adrese Lískovec 26, 768 05 Koryčany, byl žalobce kontrolován v rámci pobytové kontroly, přičemž dodatečně předložil cestovní pas Ukrajiny s biometrickými údaji č. X, opatřený vízem České republiky č. X s platností od 21. 5. 2021 do 6. 8. 2021, typ víza „C“, délka pobytu 78 dnů, počet vstupů: 02, účel vydání: zaměstnání. Z příslušného dokladu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru a České republiky dne 25. 5. 2021. Poté bylo výpočtem délky pobytu zjištěno, že žalobce porušil pravidlo pobytu 90 dnů během předchozích 180 dnů, jelikož na území České republiky pobýval ke dni kontroly, tj. dne 31. 8. 2021, celkem 99 dnů, čímž překročil povolenou dobu pobytu o 9 dnů, pročež vzniklo důvodné podezření, že žalobce pobývá na území České republiky nejméně 9 dnů neoprávněně.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a soudního řízení správního, jakož i shrnul obsah správního spisu. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno na základě správních skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. K tomu žalovaný doplnil, že bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které mu bylo následně prvostupňovým orgánem uloženo správní vyhoštění. Poté se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce.
5. Ve vztahu k námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť si žalobce na Slovensku podal

žádost o udělení víza, žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán v předmětném řízení tuto skutečnost zjišťoval prostřednictvím Národního situačního centra ochrany hranic, přičemž z odpovědi je zřejmé, že žalobce není žadatelem ani držitelem povolení k pobytu a od roku 2015 u něj není evidován žádný přechod hranice mezi Slovenskem a Ukrajinou. Zároveň žalovaný dodal, že ani případná žádost o udělení víza na Slovensku žalobci nezakládá oprávnění k pobytu na území České republiky. Pokud chtěl žalobce čekat na vyřízení žádosti, měl dle žalovaného na její vyřízení čekat na Slovensku. Současně bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky ani Evropské unie žádné příbuzné, osobní vazby ani závazky. Naopak na Ukrajině má žalobce veškeré své rodinné příslušníky. S ohledem na výše uvedené důvody proto žalovaný odvolací námitku jako neopodstatněnou odmítl.

6. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce překvalifikování vedeného řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce svým jednáním prokazatelně naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný je rovněž toho názoru, že v posuzovaném případě nelze od uložení správního vyhoštění upustit, jelikož nebyly naplněny důvody pro aplikaci korektivu ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
7. K namítanému tvrzení žalobce, že v České republice pobývá proto, že v důsledku probíhající války na Ukrajině nemohl z území schengenského prostoru vycestovat, žalovaný sdělil, že s tímto tvrzením nesouhlasí, neboť správní řízení bylo zahájeno dne 31. 8. 2021, tedy ještě před vypuknutím válečného konfliktu na Ukrajině dne 24. 2. 2022. Vycestování žalobce tedy v době oprávněného pobytu na území České republiky nic nebránilo. V této souvislosti pak žalovaný připomenul vydání rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2022, č. j. 33 A 6/2022-24 (dále též „zrušující rozsudek“), na jehož základě prvostupňový orgán doplnil spisový materiál o závazné stanovisko ministerstva vnitra, ze kterého plyne, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. Proto správní orgán I. stupně sice uložil správní vyhoštění a stanovil dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, nicméně vycestování žalobce v současné době není možné, protože žalobce oprávněn na území České republiky do odpadnutí překážky vycestování setrvat a nedochází tak k jeho nucenému vycestování.
8. Co se týče námitek žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a podložil jej dostatečnými podklady. Pokud žalobce namítal, že prvostupňový orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, odmítl žalovaný tyto námitky jako nedůvodné, neboť žalobce své námitky blíže neodůvodnil ani nerozvedl.

III. Žaloba

9. V rámci žaloby nejprve žalobce v obecné rovině namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgány v rámci řízení o správním vyhoštění jednak nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si

neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „s. ř.“).

10. Konkrétně žalobce tvrdil, že uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a to zejména proto, že žalobce podal na Slovensku žádost o udělení víza, a tak chtěl v České republice vyčkat do doby, než bude jeho žádost vyřízena. V této souvislosti dodal, že žádost o udělení víza podal dne 18. 7. 2021, tedy ještě v době platnosti českého víza. Z toho důvodu neoprávněnost svého pobytu na území České republiky již nijak neřešil a chtěl počkat na vyřízení pobytu na Slovensku. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že se na území České republiky nachází z důvodu vypuknutí války na Ukrajině, protože žalobce objektivně nemohl, vzhledem k probíhající válce, z území schengenského prostoru vycestovat.
11. Vedle toho žalobce konstatoval, že s ohledem na situaci je namístě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Následně v žalobě vyličil zásadová ustanovení s. ř., jež měly správní orgány v rámci předchozího řízení porušit. Žalobce se na rozdíl od závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
12. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve svém vyjádření žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Vedle toho žalovaný zdůraznil totožnost žalobních námitek s odvolacími námitkami a současně vyjádřil přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu dodal, že délka správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí.
14. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Jelikož žalovaný neshledal ve svém postupu a závěrech žádná pochybení, zdejšímu soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spise se nachází zejména úřední záznam o pobytové kontrole ze dne 31. 8. 2021, úřední záznam o zajištění cizince ze dne 31. 8. 2021, jakož i výsledky lustrace cizince v cizineckém informačním systému a centrální evidenci úřadu práce z téhož dne. Kromě toho bylo do správního spisu zařazeno rozhodnutí o eskortě ze dne 31. 8. 2021.
16. Na základě těchto podkladů bylo téhož dne zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. V této souvislosti byl proveden důkaz kopií cestovního dokladu žalobce, ve

kterém je obsaženo vízum České republiky č. X s platností od 21. 5. 2021 do 6. 8. 2021. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 31. 8. 2021 vyplývá, že žalobce přijel do České republiky dne 25. 5. 2021 za účelem práce a obstarání si peněžních prostředků. Pro účely výkonu zaměstnání v České republice disponoval žalobce nějakými dokumenty, přičemž si není jistý, zda se jednalo o pracovní povolení. Současně žalobce připustil, že si je vědom toho, že na území České republiky pobýval po skončení platnosti víza neoprávněně a mj. uvedl, že tuto situaci nijak neřešil proto, že si v době platnosti českého víza podal žádost o udělení víza na Slovensku. Na území České republiky ani Evropské unie nemá žalobce žádné rodinné příslušníky ani závazky a správní vyhoštění by do soukromého a rodinného života žalobce zasáhlo tím, že by nadále nemohl pracovat na území členských států Evropské unie a vydělat si tím peněžní prostředky.

17. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 9. 2021 vyplývá, že tento orgán od slovenského NCC zjistil, že žalobce nebyl žadatelem ani držitelem povolení k pobytu a od roku 2015 v systémech Slovenska u něho není evidován žádný přechod úseku vnější slovensko-ukrajinské hranice.
18. Následně došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobce odvolal. Poněvadž nebylo odvolání žalobce vyhověno, podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který zrušujícím rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť shledal za současné situace vycestování žalobce nemožným, pročez uložil žalovanému, aby opětovně a v kontextu individuálních okolností případu posoudil otázku důvodů znemožňujících vycestování žalobce. V rámci dalšího řízení pak žalovaný zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V rámci navazujícího správního řízení bylo vyžádáno od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 20. 5. 2022 k možnosti vycestování cizince, podle něho vycestování státních příslušníků Ukrajiny do země původu není možné.
19. Prvostupňový orgán opětovně rozhodl o správním vyhoštění žalobce dne 23. 7. 2022, načež žalobce podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění prostřednictvím právního zástupce odvolání. Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

23. Žaloba **není důvodná.**

24. Žalobce v rámci žaloby namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a neopatřily si dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, čímž měly porušit ust. § 2 a § 3 s. ř. V této souvislosti pak žalobce argumentoval v první řadě tím, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na to, že podal žádost o udělení víza na Slovensku a na území v České republice chtěl setrvat do doby, než bude jeho žádosti o vízum na Slovensku vyhověno.
25. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“* Současně podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
26. Zákonný korektiv v podobě principu přiměřenosti (proporcionality) obsažený v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vzniku přílišných tvrdostí v důsledku formální aplikace návratového mechanismu zabraňuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za situace, pokud by v důsledku správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava, také v dosahu čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.
27. Při této příležitosti krajský soud odkazuje na zrušující rozsudek a opětovně podotýká, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Uložení správního vyhoštění pak nepřipadá v úvahu pouze tehdy, pokud by byl zásah do soukromého nebo rodinného života nepřiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22). Pro posouzení (ne)přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k soukromému nebo rodinnému životu cizince je přitom vždy zapotřebí *ad hoc* posuzovat všechny okolnosti daného případu (zejména délku pobytu, věk, zdravotní stav, rodinnou a hospodářskou situaci, sociální a kulturní integraci v zemi pobytu atd.).
28. V posuzované věci žalobce považoval uložení správního vyhoštění za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života zejména proto, že na Slovensku požádal o udělení víza. Vzhledem k tomu, že se totožnou žalobní námitkou zdejší soud zabýval již ve zrušujícím rozsudku a žalobce svou námitku v (nynější) žalobě nikterak nerozvedl a blíže neobjasnil, proč nemohlo být napadené rozhodnutí vydáno v důsledku toho, že podal žádost o udělení víza na Slovensku, jsou závěry, ke kterým v minulosti dospěl zdejší soud, plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci.
29. Ani v tomto případě tedy krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány jednaly v rozporu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce za situace, kdy žalobce v době platnosti českého víza (patrně) požádal o udělení víza na Slovensku. Krajský soud opakovaně podotýká, že podání žádosti o udělení

schengenského víza na Slovensku nezakládá oprávnění k pobytu na území České republiky. Stejně tak podání žádosti o jednotné schengenské vízum v jiné zemi schengenského prostoru nepředstavuje z hlediska správního vyhoštění takovou skutečnost, pro kterou by správní orgány o správním vyhoštění žalobce nemohly rozhodnout.

30. Nadto sám žalobce v žalobě zmiňuje, že poté, co požádal o vízum na Slovensku, již neoprávněnost svého pobytu v České republice nijak neřešil. Obdobně se žalobce vyjádřil i v rámci správního řízení, když v protokolu o výsledku účastníka mj. uvedl, že ví, že v současné době pobývá na území České republiky neoprávněně, ale chtěl počkat na vyřízení dokladů na Slovensku. Není tedy pochyb o tom, že si byl žalobce neoprávněnosti svého pobytu vědom, nicméně žádné kroky vedoucí k nápravě tohoto protiprávního stavu (např. vycestování ze zemí schengenského prostoru) neučinil. Žalobcem prezentovanou úvahu, podle které by podání žádosti cizincem o udělení víza v jiné zemi schengenského prostoru (bez jistoty toho, zda bude žádosti vyhověno a vízum skutečně uděleno) bez dalšího postačovalo k legalizaci neoprávněného pobytu na území České republiky, je pak zapotřebí odmítnout jako nesprávnou pro zjevný rozpor s účelem a smyslem institutu správního vyhoštění jako účinného nástroje ochrany veřejného zájmu státu na ochraně společnosti a dodržování právních norem České republiky před jeho ohrožením či porušením ze strany cizince; v opačném případě si nelze řádnou a efektivní ochranu dotčeného veřejného zájmu představit.
31. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že nemá žádné zdravotní obtíže a cítí se zdravý. V České republice nemá žádné závazky a ani nenavázal žádné vazby. Podle svého tvrzení nemá v České republice ani v Evropské unii žádné rodinné příslušníky a veškerou rodinu má na Ukrajině. Do České republiky žalobce přijel výhradně kvůli výdělku a jiné, než ekonomické důvody pro pobyt zde nemá. Soud proto musí přisvědčit závěrům žalovaného, že ačkoliv uložení správního vyhoštění zasáhne žalobce v ekonomické sféře, neboť do České republiky přicestoval za účelem výdělku, je nezbytné považovat takový zásah ve smyslu korektivu dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců za přiměřený. Zdejší soud dává žalovanému za pravdu rovněž v tom, že s ohledem na existenci veškerých rodinných vazeb v zemi původu lze v případě návratu žalobce na Ukrajinu očekávat výrazně snazší proces reintegrace.
32. Pro výše uvedené důvody a vzhledem k tomu, že soud žádné nové relevantní skutečnosti bránící správnímu vyhoštění ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nenalezl, setrval zdejší soud na svém dosavadním závěru, podle nějž skutkové okolnosti případu nenasvědčují tomu, že by byl zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce v důsledku správního vyhoštění svou povahou nepřiměřený.
33. Pokud žalobce namítal, že se na území České republiky nachází z důvodu vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině a z téhož důvodu objektivně nemohl vycestovat z území Schengenského prostoru, krajský soud k tomu uvádí, že se ani s touto žalobní námitkou neztotožnil. Žalobce do České republiky přicestoval dne 25. 5. 2021 a při vstupu do schengenského prostoru se prokázal jednotným schengenským vízem typu „C“ s platností od 21. 5. 2021 do 6. 8. 2021. Válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací vypuknul dne 24. 2. 2022, tedy více než půl roku po ukončení oprávněného pobytu žalobce. Povinností žalobce přitom bylo opustit Českou republiku, resp. území států schengenského prostoru, ještě v době, kdy žalobce na území České republiky pobýval oprávněně, tedy do 22. 8. 2022. Z výše uvedeného je tedy zjevné, že

vycestování žalobce v době oprávněného pobytu nemohlo být znemožněno vypuknutím války. V tomto ohledu se tak krajský soud plně ztotožnil se závěrem žalovaného, podle kterého vycestování žalobce v době oprávněného pobytu na území České republiky nebylo ničím omezeno.

34. Pro úplnost pak zdejší soud připomíná, že s ohledem na závazný právní názor krajského soudu plynoucí ze zrušujícího rozsudku, jímž zdejší soud uložil žalovanému povinnost opětovně a v kontextu individuálních okolností případu posoudit otázku důvodů znemožňujících vycestování žalobce, nechal prvostupňový orgán ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vypracovat závazné stanovisko ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022. Z předmětného závazného stanoviska plyne, že z důvodu probíhajícího mezinárodního válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací není vycestování státních příslušníků Ukrajiny do země původu možné. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie. Současně nicméně vyslovil, že vycestování není možné a žalobce je tak oprávněn do odpadnutí překážek setrvat na území České republiky a nedochází tak k jeho nucenému vycestování.
35. Třebaže bylo (opětovně) rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, není vzhledem k aktuálně probíhajícímu konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací vycestování žalobce zpět na Ukrajinu za současných podmínek možné. V tomto ohledu není tudíž žalobcem zmiňovaná nemožnost vycestování zpět na Ukrajinu relevantní, neboť mu za nynější situace nucené vycestování na Ukrajinu nehrozí.
36. Ve vztahu k namítané alternativě v podobě uložení povinnosti k opuštění území (namísto správního vyhoštění) zdejší soud konstatuje, že této námitce nepřisvědčil. V této souvislosti je totiž nezbytné zmínit, že uložení povinnosti cizinci k opuštění území České republiky připadá v úvahu teprve za situace, kdy nejsou splněny podmínky správního vyhoštění [srov. § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců].
37. V projednávané věci nemá přitom zdejší soud, stejně jako v případě předešlého soudního přezkumu, žádné pochybnosti o tom, že podmínky pro uložení správního vyhoštění byly splněny, neboť žalobce svým jednáním prokazatelně naplnil znaky skutkové podstaty protiprávního jednání cizince dle ust. § 119 odst. 1 bod 4 zákona o pobytu cizinců, když pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Jelikož rozhodnutí o správním vyhoštění nepodléhá správnímu uvážení, není správní orgán za situace, kdy jsou naplněny znaky skutkové podstaty dle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, oprávněn od správního vyhoštění upustit. Současně případ žalobce ani náznakem nesplňuje podmínku nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života zavádající případnému postupu podle § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud uzavírá, že předpoklady nezbytné pro překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území tak, jak v žalobním podání navrhoval žalobce, naplněny nebyly.
38. Konečně žalobce v rámci žaloby vyčetl, která ustanovení zákona měl žalovaný svým dosavadním postupem porušit a tím zatížit napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. K tomu doplnil, že napadené rozhodnutí odmítá s tím, že pro toto rozhodnutí nejsou splněny zákonné podmínky. Ve vztahu k namítanému porušení základních zásad

činnosti správních orgánů přitom zdejší soud uvádí, že aby mohl této žalobní námitce přisvědčit, je nezbytné, aby žalobce předestřel konkrétní (skutkové či právní) skutečnosti, v nichž namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje. Nepostačí tedy, pokud žalobce pouze v obecné rovině tvrdí, že správní orgány postupovaly ve správním řízení nezákonně.

39. Žalobce přitom v žalobě nikterak blíže neobjasnil, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost postupů správních orgánů a jakým způsobem měly správní orgány v průběhu správního řízení zákon porušit. Stejně tak nepředložil ani nenavrhл žádné důkazy, které by pro porušení zákona správními orgány svědčily. Uvedení prostého „výctu“ domněle porušených základních zásad správního řízení proto s ohledem na výše uvedené nelze považovat za dostačující. Žalobce tudíž nedostál své povinnosti tvrdit a prokázat, že je napadené rozhodnutí nezákonné z toho důvodu, že žalovaný, příp. prvostupňový orgán, postupovali v předchozím správním řízení nezákonně. Pokud žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí úspěšně neprokázal, je se zřetelem k zásadě presumpce správnosti správního aktu nezbytné považovat napadené rozhodnutí za platné a vydané v souladu se zákonem. Pro výše předestřené důvody tak zdejší soud nemohl ani poslední námitce žalobce přisvědčit.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno v I. výroku tohoto rozsudku.
41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. prosince 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce